

ATANARKIA AVALONSKÉ PROROCTVO

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené

ISBN 978-80-560-0355-8

ATANARKIA

AVALONSKÉ PROROCTVO

Korektúra: Ondrejkočová Viktória, Málnási László

Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá éra autorov nového tisícročia

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0355-8

*...Túto knihu venujem všetkým outsiderom,
čudákom, zvrhlíkom, cintorákom, gothikom,
vlasáčom, new waveákom, geekom; pošahaným
individuám, ktoré radi hádžu polená pod nohy
systému a tým "správnym normám" a prekračujú
všetky dostupné krajné medze.*

Sláva vám!

*Stokrát chvála tímu Mea2000 o. z., ich cteným kolegom,
spriazneným dušám a zemskej sfére, že ste mi umožnili
prekypovať nápadmi a realizovať tento projekt. Boli ste
inšpiráciou a Mozartovým efektom – uškom pre
Beethovena. Vám patrí čas.*

Atanarkia

Panenky s(kák)avé

...Kde stálo, tu stálo... v zavšivenej diere čosi stálo...

...Tuhý mráz míňal obloky... kde tu zrazu sa strapaté čudo valilo...

ZoZo: „Pohni s tou mrcinou v škatuli, nemáme na to celý deň! Zhnije tu a potom som zvedavý ako ju budete vyškrabkávať, keď sa tam prilepí...”

Nosatý Jaro: „Nemaj strach, bratku, aj tak vždy zostane všetka špinavá práca pre mňa a vy si tu len vyvaľujete šunky... Lebo niekto sa vie narodiť ako papalášov synček a tomu druhému nezostáva nič iné len mu lízať guľky...”

ZoZo: „Varujem ťa ty kretén! Ešte raz vypustíš podobný magľajz zo svojej papule a dostaneš po rožkoch! Mumľaj si tie svoje žvásty radšej popod nos...”

Nosatý Jaro: „Do Bertíkovej dieročky!“

Piro: „Ale no tak fešáci, nevyťahujte sa tu a ruky vystrčte a ťahajte!“

...Zrazu vstúpi na dvor nafialovo zagebrená krasotinka s úškrnom na ksichte a páperie na gebuli sa jej prilepkáva na fialkovej gebuzine, ktorú si natrela na plnú hubu.

Nyu: „Zase sa tu flákate vy lemry? Koho ste nám to priviezli tento krát? Dúfam, že nejakého mládenca s kohútom...“

Piro: „Máš šťastie Nyu, splnia sa ti tvoje mokré sničky.

Onedlho si prídeš na to svoje kakaové...“

Nyu: „No šup sem s ním rýchlo dovnútra. Ukážte ho sem.

Rozbalím si ho a potom odmašťujem...“

...Tri nemehlá konečne poslimácky položili bedňu na zem a s veľkým sebazaprením síl vyložili telo na najbližšie lôžko.

Nyu si ho rozbalila a kútikmi očiek mrkala na každé odhalené miestečko, ktoré pred ňou vykúkalo.

Bol to pohľad stvorenia Dávida. Nevedela sa pokochať svojou novou hračkou.

Nyu: „Vypadnite! Teraz je môj. Chcem súkromie. Neopovážte sa vrátiť skôr než pred 6-ou hodinou a 9 minútou. Inak bude zle! Zozo choď pripravovať miestnosť. Piro ty choď vypisovať dokumenty a ty, ty staré motovidlo... Ty si choď mátať po cintore!“

Všetci splnili bez vyhráknutia hlásky to, čo povedala. Zozo s Piro sa na ňu ani nepozreli a hneď prášili o sto šesť. Beťár Jaro mal ale drzosti v sebe dosť a bez mihnutia brvy na ňu hodil nenávistný kukuč. Nyu ho však ani nezaregistrovala. Bola zaujatá sochou, ktorá bola rozložená pred jej obzorom. Zamkla dvere na tri zátky, natiahla si rukavičky a začala svoju obeť nedočkavo vyzliekať. Keď už bol mládenec obnažený úplne, zobrala svoj éterický krém a začala ním masť každý náznak kože až to mľaskalo. Mladík bol fešák.

Podlhovasté vlásky strakatej farby mu padali po ramená a mohutné svalstvo sa mu odrážalo na hrudi.

Zrazu Nyu uchopila tri vlásky vystrkujúce mu z hrude a začala si ich točiť do špirály okolo prsta. S vyplazujúcim mačičkovským jazýčkom olizovala pery svojho samca napenenými slinami, keď tu o chvíľu zo seba zhodí handry. Náhle prisadká čakajúcu figurínu na svoj ortieľ a vlhkou mušličkou sa obtiera o visiaci úd, ktorý sa nemôže brániť a ani stoporiť.

...Keby sa tak mohol postaviť...aspoň kedy vtedy...pomyslí si Nyu. Nuž budem sa musieť ukojiť svojpomocne mojimi náruživými pyskami. Nyu sa len obtierkala a obtierkala, pysky sa treli o mŕtvy chobot a spôsobovali vibračné vzrúšo.

Nyu si slastne povzdychávala a bola čoraz viac mokručká. Už sa jej úľava za dierkou blížila, keď tu akýsi hlienovitý sliz ošpliechal nastrčený prilažkávajúci bimbás. Nyu si blažene vydýchla a ešte okamih spočinula na nahom temene.

Utrela si lastúru do handričky, nahodila gaťky a šupitom šla skontrolovať svojich priblblých komorníkov.

Zozo stihol všetko potrepať dočista ako zo škatuľky a teraz si pokuroval svoju dýmku, rozťahnutý na koženkovom kresle z doby vazelínovej. Nyu všetko preskúmala od kotrby až k Achillovej päte a vypustila zo seba nevraživý pohrdavý okáň. Na Zoza si ale nič nedovolila, lebo bolo verejným tajomstvom, že jeho tatko je magnát ako magnum. A toto zistenie každému bohato stačilo k zaklapnutiu zobáka.

... -- ...

Ďalej ako tak klopytala a klopkala šteklami o čiernu zem, tu sa zachytila o márniový archív. V tmavej podkrovnej pivnici bolo pelechov až z toho bolo neplechý a pavúci si tam skackali po nitkách do útrov potrubia.

Tu kdesi v plesnivom kúte si svoje hókusy - pókusy po starecky vypočítaval do čmáraníc Piro, čo rád piromanoval (onanoval).

Zahustené obočia mu zakrývali mohutné čočky halabala zakrivené a vlasy strapaté ako strapce Strapove mu stáli šiky miky ako vši kôrové. Zombiefikoval nad zdrapmi a odpisoval ako ten posledný záškodník na hodine matematiky. Tu ho zrazu čosi vytrhlo z procesu mumifikácie:

„No čo ty artefakt, ešte nie si hotový? Chceš prídavok na hodiny?“ - vybĺkla Nyu.

„Nedisponujem takým miniatúrnym kokáčom, že si ho musím váľať na šunke ako to robí Zozo, lebo mu tatko vyleští aj mastné hrčky na semenách. Ja sa tu musím zožierať so spráchnivenými hnilými lajstrami, ktoré sa po čase aj tak vyšupnú do kontajnera medzi hovná.

„Sorry, že si vôbec dovolím aspoň niečo vyhrabávať v tomto zapadákové“ - odvetil ufrflane Piro.